

«BARCELONA RTVE», UN PROGRAMA CATALÀ... EN CASTELLÀ GAIREBÉ TOT

Anunciat dintre els programes en català com una gran novetat, «Barcelona RTVE» és, al cap i a la fi, allò que podríem dir-ne un espai-trailer sobre les coses de tota mena que hom roda o enregistra a Esplugues o a l'Hospitalet. És un programa paral·lel a aquell altre que des de Prado del Rey difonen ara amb el nom de «Aqui RTVE» i que abans es deia «Televisión es noticia».

Doncs bé, aquest nou programa, transmès cada setmana en circuit tancat abans d'un dels programes en català, és parlat gairebé tot en castellà, per raons que desconeixem, ja que molts dels qui hi hem sentit parlar eren barcelonins, i fins i tot algun d'ells s'expressava amb un accent català ben evident.

De fet, «Barcelona RTVE» és anunciat com a «programa bilingüe». I trobem molt lògic que els tècnics i els elements artístics que roden programes en castellà a Miramar —per exemple, aquells afrosos «Original», alguns concerts i recitals de música, etc.— ens expliquin el que fan, amb tota naturalitat, amb la seva pròpia llengua. El que ja no veiem tan clar és que en Màrius Beüt empri també la llengua cervantina quan entrevista realitzadors, guionistes, etcètera que tots coneixem com a catalans.

D'altra banda, direm que l'espai no té el més petit interès, amics meus! I això és greu. I per acabar-ho d'adobar, s'allargassa fins a extrems irresistibles, mentre que la seva durada hauria d'ésser de només quatre o cinc minuts —i això sobretot perquè hi ha molts programes futurs que més valdria que agafessin per sorpresa els pobres telepacients, com un tètric «Original» del qual la darrera setmana ens han ofert un bocinet d'anunci.

El sùmmum de la mala sort és que a «Barcelona RTVE» hom afegeix també la propaganda del que preparen «Radio Nacional» i «Radio Peninsular», ja en una plena confusió de mitjans.

Cal dir tanmateix que el realitzador de «Barcelona RTVE», Roger Justafre, és un noi que promet molt. És una llàstima que no el facin treballar sempre en coses més importants, sobretot després d'haver demostrat, com ho ha fet, al programa «Taller de comèdies», les seves múltiples qualitats.

«UNA HISTÒRIA ROMÀNTICA» A «TALLER DE COMÈDIES»

Precisament va ser Justafre el realitzador d'aquesta producció, muntada sobre un excel·lent guió de Terenci Moix. Ens sembla molt bé que en Terenci s'hagi ficat, ara a fons, a les tasques televisuals; a Miramar manca gent de talent per als programes dramàtics, i en Moix, amb *Onades sobre una roca deserta*, ja ens va donar la mesura de les seves possibilitats. Les *Onades* han estat, potser, fins ara, el millor que hi ha fet. Cal dir, però, que aquesta *Història romàntica* era més aviat una divertida desmitificació de l'univers romàntic, on en Terenci jugà amb força gràcia, emprant els tòpics acostumats i amb una clau final realment còmica —el bust romà amb bigotis i tot—, clau que no tots els espectadors entengueren (i no ens estranya, tenint en compte el nivell més aviat «baix» i poc experimental en què normalment es desenvolupa entre nosaltres aquest mitjà que algú en diu «de comunicació»).

En Justafre i la seva ajudant, la Maria Monràs —una altra realitzadora amb un bon futur— compregueren perfectament el sentit del guió i tragueren unes seqüències molt bones, dirigint amb cura els intèrprets; Maria-Rosa Sardà i Àngels Moll van fer autèntiques creacions de llurs papers d'Anaïs i d'Amara, i cal destacar també les actuacions de Carme Molina, Enric Majó i Josep M. Angelat.

«SÍLVIA OCAMPO» DE LLORENÇ VILLALONGA

Vet aquí un altre guió de Terenci Moix, a «Lletres catalanes»; aquest cop, però, constituint una adaptació de la peça *Silvia Ocampo* de Llorenç Villa-

longa, que en Moix tractà amb respecte, si bé sense deixar de marcar-la amb el seu tarannà característic.

He sabut que a en Villalonga mateix li va agradar molt el to que la seva obra va assolir a la pantalla petita. I en saber-ho —ho confesso—, he restat una mica confús, perquè, per al meu gust, aquesta *Silvia Ocampo* fou enfocada des d'un angle de realització equivocada, a mig camí entre la ironia continguda i la farsa grotesca, i amb un potser volgut encarcament que deixà moltes coses i molts personatges entre dues aigües, i els tipus més importants de la peça convertits en inversemblants.

Penso que, malgrat la bona quantitat d'idees de realització que hi aportà en Sergi Schaaff, no certà a donar-hi l'accent just, per molt d'èmfasi que posés a moltes escenes —com a la de la presentació de Sílvia—, que resultaren massa sofisticada-

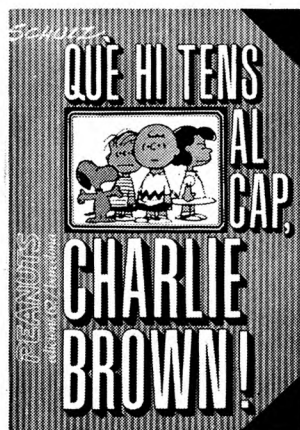
des, alhora que desconcertants, per a l'espectador.

I així va ser com tampoc no ens agradà gens la interpretació de Montserrat Carulla, dirigida per un camí que jo hauria jurat que no era el que ella —magnífica i sensible actriu tantes altres vegades— hauria seguit *motu proprio*. En canvi, Rosa-Maria Sardà triomfà plenament als meus ulls, i també m'agradaren en Jordi Torras (que hi féu una breu però intel·ligent intervenció) i la sempre exquisida Jose-fina Tàpies.

El més equivocada que vaig trobar a *Silvia Ocampo* va ser aquell personatge-narrador-presentador, que no hi feia cap falta, i que sempre que sortí ens produí com una mena de molèstia física, per allò que ja hem dit de l'«encarcament». Amb tot, a *Silvia Ocampo* es veieren coses no gens menyspreables, val a dir-ho...

JOAN F. DE LASA

QUÈ HI TENS AL CAP CHARLIE BROWN! Charles M. Schulz

Un nou títol
de la sèrie
Charlie Brown:
una nova mostra
del seu enginy
inesgotable

edicions 62
Provença, 278 · Barcelona-8